

**TILSYNSUTVALGET
FOR DOMMERE**

Tilsynsutvalget for dommere har i møte den 25. november 2009 truffet vedtak i

Sak nr: 61/09 (arkivnr: 200900575-35)

Saken gjelder: Klage fra A på tingrettsdommer B ved X tingrett

Utvalgsmedlemmer: Eva Nygaard Ottesen (leder)
Ola Dahl
Jeppe Normann
Rita Sletner
Wenche Frogn Sellæg

Ola Dahl møtte som varamedlem for Berit Svensli Solseth, som hadde forfall.

Jeppe Normann møtte som varamedlem for Frode Sulland, som hadde forfall

Rita Sletner møtte som varamedlem for Halvor Kjølstad, som hadde forfall.

Offentlighet: Vedtaket er offentlig, jf. offentleglova § 3.

Vedtak: Tingrettsdommer B gis kritikk for å ha opptrådt i strid med god dommerskikk.

Innledning:

Ved brev av 21. august 2009 har advokat C, på vegne av A, inngitt klage på tingrettsdommer B ved X tingrett. Klagen gjelder sen saksbehandling. Klagen er forelagt tingrettsdommer B som ved brev av 8. september 2009 har avgitt uttalelse og påstått klagesaken avvist. Ved brev av 6. oktober 2009 til tingrettsdommer B har Tilsynsutvalgets sekretariat kommentert B's påstand om avvisning. Påstanden er senere opprettholdt av B i brev av 16. oktober 2009. Utvalget har videre innhentet uttalelse fra advokat D og advokat E. Klagen er supplert i e-post av 14. oktober 2009. Fungerende sorenskriver F ved X tingrett er orientert om klagen. Avdelingsleder/ tingrettsdommer ved X tingrett, G, har avgitt uttalelse i brev av 14. oktober 2009.

Saksfremstilling:

H v/ advokat D reiste 22. september 2008 sak for X tingrett mot A v/ advokat C. Tingrettsdommer B var dommer i saken. Det ble fremmet krav om erstatning fastsatt etter rettens skjønn. H krevde under saksforberedelsen fremlagt kildekoden til et dataprogram.

Spørsmålet om bevisfremleggelse av kildekoden til dataprogrammet ble særskilt behandlet av X tingrett under saksforberedelsen. Muntlig forhandling om spørsmålet ble avholdt 11. desember 2008. Kjennelsen i fremleggelsessaken ble avsagt 22. mai 2009. Hovedforhandlingen i hovedsaken, som opprinnelig var berammet til 8. juni 2009, ble omberammet til desember 2009.

Klager – A – har i klagen anført:

”3. GRUNNLAGET FOR KLAGEN

3.1 Lang saksbehandlingstid

Muntlig forhandling ble avholdt i X tingrett 11. desember 2008. Retten ble satt med en dommer, B. Partene fikk opplyst at kjennelse i saken kunne ventes før jul eller i begynnelsen av januar 2009.

Kjennelsen ble imidlertid først avsagt den 22. mai 2009, og forkynt for undertegnede, som saksøkte A's prosessfullmektig, 27. mai 2009. Det følger av tvisteloven § 19- 4 (5) at i saker med en dommer, skal avgjørelsen avsies senest 2 uker etter avholdelse av hovedforhandling. I nærværende sak forløp hele 23 uker - 5 måneder og 11 dager - fra muntlig forhandling fant sted til kjennelsen ble avsagt.

I forarbeidene til tvisteloven er det uttalt at dersom det går to til tre måneder fra hovedforhandling til dom, må dette anses som uakseptabelt av hensyn til avgjørelsens kvalitet og publikums tillit til avgjørelsen og domstolene:

”Etter utvalgets oppfatning skjer det i dag i altfor mange saker at det går for lang tid fra hovedforhandlingen til dommen avsies. At det går to til tre måneder er ikke noen ren sjeldenhet. Dette er uakseptabelt av hensyn til avgjørelsens kvalitet, og egnet til å svekke partenes og publikums tillit til avgjørelsen og til domstolene.”

Videre uttales det:

”For partene er det antakelig viktigst at de får klar beskjed om når avgjørelsen vil bli truffet, og at dette tidspunktet blir overholdt.”

Om to-ukers fristen i § 19-4 (5) uttaler utvalget:

"Utvalget understreker at fristene som nå er satt, må anses fullt tilstrekkelige i annet enn ekstraordinært omfattende eller vanskelige saker. "

"Det dreier seg om maksimumsfrister. Som generell regel bør avgjørelsen treffes så snart som mulig og gjennomsnittstiden bør ligge adskillig lavere. [...] Ved å sette såvidt romslige frister, mener utvalget at disse er realistiske og må overholdes i annet enn uvanlig arbeidskrevende saker."

Forarbeidene forutsetter at mer graverende svikt blir håndhevet ved disiplinærreaksjon etter reglene i domstolloven kapittel 12:

"Utvalget anbefaler at vesentlige eller gjentatte svikt bør håndheves ved disiplinærreaksjoner etter de nylig vedtatte reglene i domstolloven kapittel 12."

Saken var ikke så arbeidskrevende at det ikke skulle være mulig å overholde fristen på 2 uker, jf 19-4 (5), tredje punktum. Under enhver omstendighet må en saksbehandlingstid på 23 uker i en slik sak anses som sterkt kritikkverdige. Særlig kritikkverdige er saksbehandlingstiden fordi saken gjaldt fremleggelse av et bevis i en pågående sak. Den lange saksbehandlingstiden var hovedårsaken til at hovedforhandlingen som var berammet til juni 2009 ble utsatt til desember 2009, med det merarbeid og de kostnader det medfører for partene.

[...]

3.2 Manglende angivelse av årsak til lang saksbehandlingstid

Årsaken til forsinkelsen skal oppgis i kjennelsen, jfr. tvisteloven § 19-4 (5), tredje og fjerde punktum. Dommer B opplyste ikke i kjennelsen hvorfor det tok 23 uker å komme til en avgjørelse i saken.

Ved e-post av 8. mai 2009 fra dommer B til advokat C meddelte B at hovedforhandling i hovedsaken 8. juni ville bli utsatt, og at retten tok sikte på beramning i desember 2009. Omberamningen av hovedforhandlingen skjedde etter at saksøker i prosesskrift av 15. april 2009 påpekte at det gjensto for kort tid til gjennomgang av kildekoden, samt andre bevis som ikke var fremlagt, noe denne siden sluttet seg til. I den samme e-posten beklaget dommer B forsinkelsen, og opplyste at kjennelsen ville foreligge innen to uker. Dommeren opplyser heller ikke i denne henvendelsen noen årsak til forsinkelsen.

4. KONKLUSJON

På bakgrunn av det ovenstående bes det om at Tilsynsutvalget for dommere vurderer om dommer B har overtrådt de plikter hans stilling medfører, eller for øvrig opptrådt i strid med god dommerskikk. Det bes om at utvalget vurderer å foreta disiplinærtiltak mot dommer B på grunn av hans kritikkverdige saksbehandling."

Fra innklagedes – tingrettsdommer B's – brev av 8. september 2009 hitsettes:

"Tingretten kjennelse ble rettidig påanket 5. juni 2009, kopi av ankeerklæringen er vedlagt klagen. De samme forhold som er omhandlet i klagen er også påanket.

Advokat D har i brev av 24.8.2009 til Tilsynsutvalget vedlagt kopi av anketilsvaret av 22.6.2009. Saksbehandling er også her kommentert.

Retten oversendte anken Y lagmannsrett ved brev av 30.6.2009. Flere forhold vedrørende saksbehandling ble kommentert. Det framgår av oversendelsesbrevet at jeg beklager den lange saksbehandlingstiden, og jeg opplyser at det blant annet skyldes sakens kompleksitet og stor arbeidsbyrde. Oversendelsesbrevet følger vedlagt **som bilag 2**.

Y lagmannsrett avsa 2.9.2009 kjennelse i saken som følger vedlagt som bilag 3.

Det vises til lagmannsretten gjengivelse av partenes anførsler. Lagmannsretten vurdering vedrørende saksbehandlingsanken følger på sidene 15 flg.

Prosessualia

Innklagede mener at klagen må avvises i medhold av domstolsloven § 236 fjerde ledd som lyder:

Tilsynsutvalget kan ikke vurdere forhold som kan overprøves etter reglene i rettspleielovgivningen for øvrig.

Det anføres at forholdene er overprøvd av Y lagmannsrett i henhold reglene i tvisteloven. Klagen må i sin helhet avvises.”

I brev av 16. oktober 2009 har tingrettsdommer B opprettholdt påstanden om avvisning. Fra brevet hitsettes:

”3. Avvisningsspørsmålet

Spørsmålet som Tilsynsutvalget må ta stilling er om det har kompetanse til å behandle saken når den samme klagegrunnen er benyttet i en anke som fremdeles ikke er rettskraftig avgjort og i en anmodning etter tvisteloven § 11-6.

Det anføres at ordlyden i domstolsloven § 236 fjerde ledd taler sterkt i mot at Tilsynsutvalget har kompetanse.

Tilsynsutvalget kan ikke vurdere forhold som kan overprøves etter reglene i rettspleielovgivningen for øvrig.

Her er ikke bare forholdet at det kan overprøves, men klagegrunnen er allerede overprøvd på to måter. Den ene av disse avgjørelser er ikke rettskraftig. Ankegrunnen skal også overprøves av Høyesterett.

Jeg går så over til å se på forhistorien til domstolsloven § 236 fjerde ledd.

Den ble foreslått med samme ordlyd i NOU 1999 :19 "Domstolene i samfunnet" i lovkissen § 24 fjerde ledd. Utkastet er uten spesielle premisser. I de generelle premissene på side 328 heter det:

På den annen side bør det ikke åpnes mulighet for at disiplinærorganet kan overprøve selve den avgjørelse som vedkommende dommer har truffet. Når det ikke kan skje overprøving i forbindelse med bruk av rettsmidler mot den type avgjørelser det her gjelder, bør det ikke være adgang til overprøving indirekte gjennom en klage- og disiplinærordning. Det er viktig at disiplinærorganet ser at det ikke skal fungere som noen overprøvingsinstans i disse sakene, og at organet innretter sin behandling av saken i samsvar med det. Men det er utvilsomt en uklar og flytende grense mellom det å ta standpunkt til selve avgjørelsen og det å ta stilling til om dommeren har opptrådt kritikkverdig ved sin håndtering av saken. Undertiden kan det nok også være vanskelig å påvise at det fra dommerens side er tatt noen beslutning i mer formell henseende, kanskje særlig i forbindelse med gjennomføring av rettsmøter. Et annet forhold er at dommeren etter omstendighetene selv vil kunne omgjøre sin avgjørelse, hvis disiplinærorganet har funnet grunn til å kritisere henne/ham.

Premissene viser at Tilsynsutvalget ikke skal fungere som noen *overprøvningsinstans* av rettsavgjørelser. Dette må vektlegges når det samme forholdet allerede er over prøvet av lagmannsretten og sorenskriveren og skal overprøves av Høyesterett. Det kan da ikke være i samsvar med forutsetningene at det samtidig overprøves av Tilsynsutvalget.

Det vises videre til at "Domstolenes egen disiplinærmyndighet mv" blir drøftet i NOUen i punkt 10.2.10 side 307 flg. Det vil bli uforholdsmessig hvis samme forholdet samtidig blir behandlet i Tilsynsutvalget.

Lovskissens forslag ble fulgt opp i § 236 fjerde ledd i Ot. prp. nr. 44 (2000-2001) "Om lov om endringer i domstoloven m.m." De spesielle premissene på side 200 gjentar det som framgår av NOU 1999:19. "Adgangen til å avvise klager" er behandlet 11.15.15 på side 179.

Disse synspunktene refereres og tiltres i Innst.O.nr. 103 (2000-2001).

Det er ikke mye juridisk teori om spørsmålet. Jeg har bare funnet Gyldendal Rettsdata til domstolsloven § 236

Note (830)

Ved Anders Bøhn som lyder slik:

Tilsynsutvalget kan ikke vurdere forhold som kan overprøves etter reglene i prosesslovgivningen. Dommerens forhold i forbindelse med at en avgjørelse er tatt, kan vurderes av utvalget, mens selve avgjørelsen ikke kan overprøves. Hvis dommerens opptreden er påberopt som saksbehandlingsfeil i forbindelse med et rettsmiddel mot avgjørelsen, må det antas at klagen ikke kan behandles.

Det er akkurat det som er tilfellet i denne saken. Dommerens opptreden er påberopt som en saksbehandlingsfeil i forbindelse med anken og i forbindelse med anmodningen om å fjerne undertegnede som dommer fra saken i medhold av tvistelovens § 11-6. Dette er dermed prøvd etter reglene i rettspleielovgivningen.

Det anføres til slutt som et reelt hensyn at det ikke er god statsskikk å la forskjellige organer til samme tid vurdere samme forhold. Dette gjelder spesielt når det er spørsmål om et forvaltningsorgan bør overprøve vurderingene til en domstol. Dette hensynet er spesielt sterkt når det ene organet er Høyesterett som dømmer i siste instans.

Det er videre et reelt hensyn for å ikke behandle slike saker at det setter dommeren i en vanskelig stilling i forhold til sin uttalelse. Det har ikke vært vanlig å argumentere mot vurderinger i avgjørelser i en høyere rettsinstans. Det har heller ikke vært vanlig å komme med tilleggsbegrunnelser om forhold i en sak etter at saken er avgjort i ankeinstansen og står for behandling i Høyesterett.

Klagen må avvises.

4. Øvrige merknader

Jeg viser til min uttalelse av 8.9.2009. Saksdokumentene er i ankeinstansen.

Det nedlegges i alle fall en subsidiær anførsel om at det ikke er grunnlag for kritikk. Det er tidligere pekt på "sakens kompleksitet og stor arbeidsbyrde". "

Fra avdelingsleder/tingrettsdommer G's brev av 14. oktober 2009 hitsettes:

”Jeg viser til Tilsynsutvalgets brev av 6. oktober hvor det spørres om hva som har vært gjort for å ivareta domstolleders oppfølgingsansvar i den konkrete saken. Undertegnede er avdelingsleder for B.

Avdeling 7 har 11 dommere (inklusive dommerfullmektiger). Min oppfølging av konkrete saker går på å følge med i LOVISA. Dessuten er ledelsen tillitsbasert, det vil si at jeg oppfordrer dommerne til å be om hjelp hvis de får vanskeligheter med saksavviklingen. B har altså valgt å ikke benytte seg av denne muligheten.

Dette gjelder en kjennelse under saksforberedelse uten rettsmøte. Jeg hadde derfor ingen mulighet til å se i LOVISA at det tok 5 måneder å få avsagt kjennelsen. Det hadde vært annerledes hvis det var en dom, fordi jeg da hadde kunnet se at hovedforhandling var avholdt, men ingen dom skrevet.

B har i den tiden jeg har vært avdelingsleder vært en av de mer produktive og aktive dommerne, så jeg har ikke følt at det har vært noen foranledning til å følge ekstra med på hans avvikling.”

Prosessfullmektig – advokat D – har i hovedsak vist til følgende:

I brev av 24. august og 2. september 2009 er det vist til eget anketilsvar av 22. juni 2009 til Y lagmannsrett. I anketilsvaret gjøres det gjeldende at det ikke foreligger noen saksbehandlingsfeil, og at det uansett ikke foreligger grunnlag for opphevelse av X tingretts kjennelse. Advokat D er enig i at saksbehandlingstiden var for lang.

Fra advokat E’s brev av 2. november 2009 hitsettes:

”I begynnelsen av desember 2008 behandlet X tingrett spørsmålet om saksøkte i sak [...] plikter å fremlegge kildekoden til "[...]". Saksøker var representert av to advokater fra advokatfirmaet J. Saksøkte var representert av advokat C, samt undertegnede som rettslig medhjelper. Da rettsmøtet ble avsluttet, uttalte dommer B at vi kunne vente en avgjørelse fra tingretten før jul eventuelt senest rett over nyttår. Det ble signalisert at vi måtte forvente en kort ankefrist og en kort frist for tilsvar til anke. Dette fordi saken var berammet til juni 2009. Det var i den forbindelse et sentralt poeng at sakkyndige måtte sikres tilstrekkelig tid til å gå gjennom kildekoden (dersom en rettskraftig avgjørelse påla vår klient å utlevere kildekoden).

Vi anså det sannsynlig at avgjørelsen - uansett utfall - ville bli anket. Vi ble derfor enige om at jeg og advokatfullmektig K skulle sette av mye tid i januar 2010 til å skrive anke, eventuelt forberede anketilsvar. Da vi ikke hørte noe fra tingretten, tok jeg telefonisk kontakt med tingretten slutten av februar eller i begynnelsen av mars 2009. Jeg snakket med en saksbehandler på forværelset. Hun opplyste at dommer B hadde opprettet et dokument i saksbehandlingssystemet Lovisa, men at det ikke var ferdigstilt.

Vår klient ønsket forgang i saken, men det å purre på en dommer sitter langt inne. Vi valgte derfor å avvente noe lengre. Jeg mener at jeg på ny ringte tingretten sent i mars 2009, men at jeg ikke fikk noen nye opplysninger.

Situasjonen var lite tilfredsstillende både for vår klient og for oss advokater som hele tiden måtte være forberedt på utarbeide anke/skrive anketilsvar i en kompleks sak. På vårparten begynte vi å bli alvorlig bekymret for om vi ville få tilstrekkelig tid til å forberede hovedforhandling. Jeg ringte derfor dommer B og forhørte meg om status på avgjørelsen. Jeg mener dette var i midten av april 2009. Jeg ble informert om at avgjørelsen ville bli

ferdigstilt innen kort tid og at hovedforhandling ville bli utsatt. Det gikk noen uker uten at vi hadde hørt noe mer. I begynnelsen av mai 2009 tok jeg på ny kontakt og ba om en skriftlig bekreftelse på at hovedforhandling ble utsatt. Vi mottok deretter forkynnelse av avgjørelse fra tingretten. Dette var like etter 17. mai 2009 om jeg husker riktig. Vi mottok samtidig skriftlig meddelelse om at hovedforhandling ville bli utsatt.”

Tilsynsutvalget for dommere ser slik på saken:

Tilsynsutvalget legger til grunn at saken er klar for realitetsbehandling. Slik saken er opplyst, finner utvalget det åpenbart unødvendig å høre partenes muntlige forklaringer, jf. domstoloven § 238 andre ledd, andre setning. Ingen av partene har bedt om dette.

Grunnlaget for klagen er saksbehandlingstiden knyttet til rettens behandling av begjæring om bevisfremleggelse. Muntlig forhandling ble avholdt 11. desember 2008. Kjennelsen ble avsagt 22. mai 2009.

Innklagede, tingrettsdommer B, mener at klagen må avvises. Dette er begrunnet i at saksbehandlingen er gjenstand for overprøving, og dessuten at slik overprøving i denne saken har funnet sted, jf. domstoloven § 236 fjerde ledd. I kjennelse av 2. september 2009 har Y lagmannsrett ikke funnet grunnlag for å oppheve kjennelsen som følge av lang saksbehandlingstid.

Tilsynsutvalget for dommere kan treffe vedtak om disiplinærtiltak dersom en dommer forsettlig eller uaktsomt overtrer de plikter som stillingen medfører, eller for øvrig opptrer i strid med god dommerskikk, jf. domstoloven § 236 første ledd.

Utvalgets kompetanse er utfyllende beskrevet av Domstolkommisjonen i NOU 1999 :19 s. 325 flg., særlig side 326 første spalte. Domstolkommisjonen legger her til grunn at ”*sendrektighet i saksbehandlingen [...] etter omstendighetene [bør] kunne lede til reaksjoner fra et disiplinærorgans side. Dette gjelder både sendrektighet i samband med saksforberedelsen og kvalifiserte forsinkelser med hensyn til domsskriving.*” I Ot.prp. nr. 44 (2000–2001) ble kommisjonens forslag på dette punkt opprettholdt. Med bakgrunn i forarbeidene har Tilsynsutvalget etter dette lagt til grunn at Tilsynsutvalget kan vurdere om saksbehandlingstiden er i samsvar med god dommerskikk. Tilsynsutvalget kan imidlertid ikke ta stilling til om saksbehandlingstiden utgjør en saksbehandlingsfeil, jf. domstoloven § 236 fjerde ledd.

Tilsynsutvalget legger videre til grunn at bestemmelsen i tvisteloven § 11-7 jf. § 11-6 ikke innebærer at utvalget er avskåret fra å vurdere sen saksbehandling i forhold til normer for god dommerskikk. Slik Tilsynsutvalget ser det, er det tale om to regelverk som gjelder ved siden av hverandre. I tråd med utvalgets praksis før ikrafttreden av tvisteloven, legger derfor utvalget til grunn at Tilsynsutvalget kan vurdere spørsmålet om saksbehandlingstiden i denne saken er i strid med god dommerskikk. Dette gjelder uavhengig av om saksbehandlingen har vært gjenstand for overprøving av overordnet domstol.

Utvalget går etter dette over til å vurdere om saksbehandlingstiden i den aktuelle saken er i strid med god dommerskikk.

Muntlig forhandling i saken ble avholdt i X tingrett 11. desember 2008. Tilsynsutvalget legger til grunn at saken etter dette tidspunkt var tilstrekkelig opplyst og klar for

avgjørelse. Ved rettsmøtets avslutning meddelte dommeren at kjennelse kunne ventes før jul eller i begynnelsen av januar 2009. Kjennelsen ble avsagt 22. mai 2009, hvilket betyr at saken har ligget klar til avgjørelse hos dommeren i fem måneder og 11 dager.

Ved avgjørelsen av om den foreliggende saksbehandlingstid er i strid med god dommerskikk, jf. domstoloven § 236 første ledd, er det etter utvalgets syn relevant at saken gjaldt et prejudisielt spørsmål om bevisfremleggelse. Partene hadde rimelig grunn til å forvente at dette spørsmålet ble avklart i god tid forut for hovedforhandlingen i hovedsaken. Hovedforhandlingen var berammet til 8. juni 2009, men ble senere utsatt.

Etter Tilsynsutvalgets vurdering er det i seg selv kritikkverdig og i strid med god dommerskikk at det gikk drøyt fem måneder fra saken var klar til avgjørelse og til kjennelse ble avsagt. Sakens karakter og omfang kan ikke forsvare en så lang saksbehandlingstid. Retten skulle ta stilling til hvorvidt kildekoden som bevis skulle pålegges fremlagt, og – dernest – om det i så tilfelle skulle oppnevnes sakkyndig til å granske beviset.

Som nevnt foran signaliserte tingrettsdommer B ved rettsmøtets slutt at kjennelsen kunne ventes før jul, eventuelt rett etter årsskiftet 2008/2009. Advokat E har redegjort for at han kontaktet saksbehandler i tingretten minst to ganger i perioden februar - mars 2009. Han fikk da opplyst at dokumentet som inneholdt avgjørelsen var opprettet, men ikke ferdigstilt i domstolens saksbehandlingssystem. Advokat E opplyser også å ha kontaktet tingrettsdommer B direkte to ganger i perioden april - mai 2009, sist for å be om omberamning av hovedforhandlingen i hovedsaken.

Tilsynsutvalget legger etter dette til grunn at tingrettsdommer B ikke holdt partene tilstrekkelig orientert om saksbehandlingstiden og når avgjørelse kunne ventes.

Kjennelsen inneholder ingen angivelse av årsaken til forsinkelsen. Som årsak til forsinkelsen har tingrettsdommer B vist til oversendelsesbrevet til Y lagmannsrett av 30. juni 2009. Her er sakens kompleksitet, stor arbeidsbyrde, og familiære forhold oppgitt som årsaker til forsinkelsen, uten at disse forhold er nærmere utdypet for Tilsynsutvalget.

Utvalget legger til grunn dommerens opplysning om at sakens kompleksitet, stor arbeidsbyrde generelt, og familiære forhold var årsaken til at kjennelsen ikke ble avsagt tidligere, men finner ikke at dette kan forsvare at saken ble liggende så lenge som den faktisk ble. Det kan heller ikke forsvares at partene ikke ble holdt orientert om forsinkelsen og om når kjennelsen kunne ventes. B burde orientert avdelingsledelsen om sine problemer og fått hjelp til saksavviklingen. At denne muligheten var åpen, fremgår av avdelingsleder G' redegjørelse til utvalget.

På denne bakgrunn finner utvalget at tingrettsdommer B har brutt normene for god dommerskikk. Det er grunnlag for anvendelse av disiplinærtiltak i form av kritikk, jf. domstoloven § 236 andre ledd.

Tilsynsutvalget for dommere fatter etter dette slikt enstemmig

vedtak:

Tingrettsdommer B gis kritikk for å ha opptrådt i strid med god dommerskikk.